

Dáreček z Bruselu který nelze odmítnout! - Jan Keller bez cenzury

- CZ24 News | 27. prosince 2023

ČESKO: Jan Keller píše, že dáreček z EU v podobě „povinné solidarity“ je něco tak neodolatelného, že to nelze odmítnout... i když to nikdo nikdy neviděl...

Přímo uprostřed posledního předvánočního týdne poslanci Evropského parlamentu společně se zástupci vlád zemí EU pečlivě zabalili a na příslušné adresy rozeslali velké vánoční překvapení. Má podobu [povinné solidarity](#). Něco tak roztomilého jistě ani ty nejhodnější děti pod stromečkem určitě nikdy nenašly.

I když povinnou solidaritu ještě nikdo neviděl, každý ji určitě hned pozná. Je to něco mezi přátelskou nabídkou kalábrijské mafie a koncesionářskými poplatky České televize. Prostě něco, co je tak neodolatelné, že to jednoduše nelze odmítnout. Neméně radosti než v samotném dárečku se skrývá v obalech, do nichž je přepečlivě zabalen a v četných mašličkách všech frakčních barev, jimiž je opentlen. Při rozbalování tak jedno překvapení stíhá druhé. Rozbalujme pomalu a požitkářsky si vychutnejme každé z nich zvlášť.

První z obalů, v nichž je vánoční poklad pečlivě ukryt, aby svou novostí neoslňl nepřipravené, obsahuje slib omezit nelegální migraci a do budoucna zavést na vnějších hranicích EU standardizované hraniční postupy. Dárek je tak intenzivně provoněn novotou, že si jen málokdo všimne, že předsevzetí sladit azylovou politiku všech zemí EU bylo zcela jednoznačně formulováno již v roce 1999.

Pamětníkům se možná vybaví, že už ve stejném roce jsme byli ujištěni též o záměru urychlit azylové procedury a provádět je ve všech zemích Unie stejně kvalitně a přísně. O čtvrt století později se tedy dozvídáme, že toto předsevzetí do budoucna stále platí. Tohle je bomba, kterou neočekával ani ten největší optimista.

Tím ovšem ohňostroj překvapení ani zdaleka nekončí. Je nám prozrazeno, že v případě velkého návalu migrantů vstoupí v platnost nařízení o krizi a vyšší moci, které uvede do chodu mechanismus okamžité pomoci zvláště přetíženým zemím. Jak s nostalgií nevzpomenout článek 78 Lisabonské smlouvy, jenž v roce 2007 konstatoval přesně to samé.

Četné další obaly působí přece jen už trochu použitým dojmem. Patrně jde o listy, které byly vytrhány z notesu, z něhož Jean-Claude Juncker předčítal 9. září 2015 ve Štrasburku [svoji první zprávu o stavu Evropské unie](#). Mluvil o povinnosti Evropanů migranty přijímat a doporučoval provádět to sice vstřícným, ale přísným způsobem. Zdůraznil nutnost zvýšit úsilí v boji proti převaděčům a ještě energičtěji než dosud chránit vnější hranice Evropy. Vyzýval k tomu, aby již přijaté a existující právní předpisy byly do budoucna navíc i dodržovány. Přeloženo do letošní předvánoční řeči: Evropa se rozhodla zavést přístup „který funguje a chrání, přístup, který je humánní a spravedlivý vůči těm, kdo žádají o ochranu, který je pevný vůči těm, kdo na ni nemají nárok, a který je důrazný vůči těm, kdo zneužívají ty nejzranitelnější“.

Tehdejší šéf Komise Juncker dal ve své památné řeči jasně najevo, že Brusel co nevidět spustí sérii opatření, která zbaví vlády národních států možnosti rozhodovat o tom, kdo a v jakém počtu bude na jejich území usídlen. Neuplynulo ani deset let a dáreček dorazil. Povinná solidarita, kterou v něm nalezneme, není rozhodně žádným diktátem. Umožňuje každé členské zemi nechat se vydírat a zcela

svobodně si vybrat, jakým způsobem bude každoročně platit za to, že vedení Evropské unie není nejen schopno, ale ani ochotno dalším a dalším vlnám masové migrace čelit. Budťo daná země poslušně přijme takový počet migrantů, který jí každým rokem svrchu nařídí, anebo za každého odmítnutého zaplatí pokutu v eurech. Pokuta bude stanovena pro každý stát ve stejné výši, což chudším zemím, pro které je tím pádem postih citelnější, usnadní rozhodování.

Kde jsou ty doby, kdy se o migrantech mluvilo jako o posile trhu práce, jako o zachráncích penzijního systému, jako o nositelích nebývalého kulturního obohacení. Pokud by toto všechno měla být pravda, musel by letošní vánoční dáreček vypadat přece úplně jinak. Muselo by se stanovit, kolik eur členská země EU zaplatí za každého migranta, kterého se jí povede přetáhnout ostatním a přesvědčit, aby zůstal právě v ní. Vybrané peníze by šly na podporu trhu práce, penzijního systému a rozvoje kultury těch zemí, kterým by se ani přes veškerou snahu nepodařilo přilákat dostatečný počet migrantů. Taková úprava, která by harmonizovala reálnou situaci se zdravým rozumem, by se snad stihla provést ještě před volbami do Evropského parlamentu v roce 2024. Účast by byla jistě rekordní.

AUTOR: Jan Keller

[ZDROJ](#)